

Hamlet-apokrif

Hiába faggatnék
 temetői földből kihúzott gilisztákat
 (noha ők előben igazán testközelből
 s napi praxisukban) – hiába;
 a tenyeremen kunkorgó eleven hieroglifák
 nem árulnák el, lepleznék le
 a torokszorító, de minimum érthetetlen-
 nek talált misztériumot – legalábbis
 így gondolom, ezzel nyugtatom magam:
 hogy úgysem lehetnének ők a kulcs
 – miközben én vagyok (már megint) kevés:
 nem tudok gilisztául.
 Magukat a leveleket, az ősz halottait, kérdőre vonni,
 ez eszembe sem jut – nevetséges
 próbálkozás lenne: kihurcolni a természetbe
 egy zárt szobában is épp eléggé kínos
 spiritiszta szeánszot; asztaltáncoltatás
 nélkül ugyan, de holtakkal akarni beszélgetni (atyaég!)
 – és valami azt súgja, nem mennék többre magukkal
 a fákkal sem, akik pedig évről évre elvesztik
 levelgyerekeiket, hogy aztán (voltaképp milyen abszurd!)
 bőséges tápanyaghoz jussanak
 a tetemeik megtrágyázta földből;
 de ha van bölcsességük (miért is ne lenne?), azt
 szívós tetszhalál- & -megújulóprogramjuk s hangyák-járta
 konok, kemény kérgük őrzi – baltával, fűrészszel
 faggatni őket az eszköztelen élő kétségbeesett
 és eredménytelen erőfitogtatása(!) lenne.

Marad hát
 a bekerítettség-, a csapdábaesettség-érzés,
 a takarót-haraptató rettegés

vagy

a gilisztákért föl nem forgatott, félre nem
 sepert, korhadt-fanyar illatú avar bámulása
vagy a csodálkozó (hitetlenkedő) értetlenség –
 Isten zúgó erdőkbe, csobogó patakokba,
 hullámzó búzaföldekbe szétporciózott,
 talányos hallgatása.